

[Handelsministeren.]

denne effektivisering og rationalisering, som er lovens hovedformål, kan jo ikke øge presset på arbejdsmarkedet, som det ærede medlem talte om, og det uanset hvor i landet de måtte være beliggende.

Jeg finder det derfor højst tvivlsomt, om man fra ministeriets side blot ved en ændret praksis kan ændre lovens almindelige sigte og formål ved at indføre en præferencestilling for særlige egne af landet, en præferencestilling, der ikke er dækning for i lovens ord, og det ville efter min mening med rette kunne kritiseres af de mange erhvervsdrivende, der derved ville kunne blive udelukket fra at gøre brug af loven. Hertil kommer yderligere, at de midler, der endnu er tilbage at råde over — som det ærede medlem selv har bemærket — er stærkt begrænsede, og at de egne, det ærede medlem tænker på, i forvejen vil få andel i disse midler, således at det bidrag, man ved en ændring af udlånspraksis kunne yde ekstra til opbygning af erhvervslivet dér, ville blive såre beskedent.

Det er rigtigt, som det ærede medlem bemærkede, at omkring 40 pct. — det er jo godt og vel 40 pct. — af midlerne er gået til de af det ærede medlem nævnte egne. Jeg vil gerne for at gøre billedet fuldstændigt understrege, at de har fået 44-45 pct. af midlerne, og de dækker kun 27 pct. af befolkningen. Men når der engang kan stilles flere midler til rådighed efter denne lov — og sådanne midler vil blive søgt, når den økonomiske situation tillader det — vil jeg mene, at dette er den rette løsning af spørgsmålet, og for så vidt angår spørgsmålet om præferencestilling for erhvervsvirker i kapitalfattige egne, tror jeg, at det indtil da vil være hensigtsmæssigt, at dette finder sin løsning i egnsudviklingsloven.

Stetter: Jeg takker for svaret. Det er naturligvis ikke meningen, at vi her skal indlede en generaldebat om, hvorvidt staten overhovedet har en opgave med hensyn til at give lån, det være sig til håndværkere, mindre industri- eller andre virksomheder; men jeg vil alligevel gerne bede den højtærede handelsminister overveje spørgsmålet endnu en gang ud fra den betragtning, jeg allerede gjorde gældende i mit oplæg til spørgsmålet, at det må være rimeligt at tage

et hensyn til de områder, hvor man virkelig har en alvorlig likviditetsknaphed.

Jeg hørte, at den højtærede minister gjorde opmærksom på, at der engang vil blive stillet forslag om flere midler efter denne lovgivning. Dette spørgsmål skal jeg naturligvis ikke tage op til behandling i dag, men jeg tror, at der rundt omkring i de nævnte egne, som jeg gjorde opmærksom på, vil blive stor glæde og taknemlighed, hvis man ved administrationen af de midler, der er tilbage i indeværende finansår, virkelig prøvede på at tilgodese de ansøgnings, som kommer derfra.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Stæhr Johansen* til handelsministeren:

„På hvilken måde agter handelsministeren at gribe ind over for de mange berettigede klager over mælkeordningen i henhold til lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde?“

Stæhr Johansen: Loven om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde, der blev vedtaget i 1940 og fornyet ved lov af 23. maj 1958, har i de senere år været udsat for en stigende kritik fra forbrugerside, utilfredshed hos såvel konsummejerierne som detailmejerierne og beklagelser fra andre handlende, som loven afskærer fra at distribuere mælk.

I sin tid, da loven blev vedtaget, må det erkendes, at mælkesalget var uhensigtsmæssigt organiseret med både for mange engrosmejerier og for mange detailudsalg, hvilket i nogen grad skyldtes det overskud af arbejdskraft, der dengang fandtes. I Storkøbenhavn, hvor jeg kender forholdene bedst, og hvor også ca. 30 pct. af det samlede mælkesalg i Danmark finder sted, har den rationalisering der blev gennemført, bevirket, at de da eksisterende 108 engrosmejerier er blevet nedbragt til i dag 10 engrosmejerier. De opretholdt mejerier fik koncession på 5 år, der fortsat er blevet forlænget, sidst med 10 år. Med koncessionen fulgte eneret på indførsel og engrossalg af mælk. Af detailbutikker fandtes der før mælkeordningen mellem 3.000 og 3.500 butikker. Pr. 1. januar 1963 var antallet nedbragt til 1.628, nemlig 1.217 mælkeudsalg og 411 bagere med mælkesalg, og des-